

μένει, διαιρεθεῖσα εἰς δύο ἰδιαίτερα τμήματα, τὸ Σχολεῖον καὶ τὸ Γυμνάσιον, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ εἰκοσαετίαν διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ καὶ εὐκλεοῦς καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς, Γεωργίου τοῦ Ραφινῆ, τοῦ ἐσχάτως εἰς Κύριον ἀποδομήσαντος, ἐξακολουθεῖ καὶ νῦν παρασκευάζον ἐν τοῖς Προκάρταρτικοῖς μαθήμασι τοὺς διὰ τὸ Γυμνάσιον μαθητάς· τὸ δὲ ὁσημέραι ἔκτοτε ὑπὸ διαφόρων σοφῶν σχολάρχας προαγόμενον καὶ ἤδη ἐκ 300 περίπου μαθητῶν συγκείμενον, ἐν ᾧ διδάσκονται ὑπ' ὀκτώ καθηγητῶν τὰ Θρησκευτικά, τὰ Ἑλληνικά, τὰ Λατινικά, ἡ Φιλοσοφία, ἡ Ῥητορική, ἡ Ἰερική Ἱστορία, αἱ Φυσικαὶ καὶ Φυσιολογικαὶ ἐπιστήμαι, τὰ Μαθηματικά, τὰ Γαλλικά καὶ τὰ Ὄθωμανικά, κατηρητίσθη καὶ μετεμορφώθη εἰς ἀληθῆς Εὐρωπαϊκὸν Γυμνάσιον.

Οὕτω λοιπὸν ἡ μεγάλη αὕτη καὶ πρεσβυγενῆς τοῦ Γένους Σχολῆ μετὰ τοσοῦτων ἐτῶν παρέλευσιν ἐν ὥραις χειμερῖαις καὶ καιροῖς χαλεποῖς, περισσώθη μέχρις ἡμῶν, διαφυλάξασα ἀπὸ μωρίων κινδύνων ἀκραιφνῆ καὶ ἀλώβητον τὸ προσφιλὲς ἡμῶν κειμήλιον, τὴν πατρῶν ἡμῶν περιουσίαν, τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Χάρις αἰδῖος τούτου ὀφείλεται καὶ εὐγνωμοσύνη τῇ τε μητρὶ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ, ἣτις οὐδέποτε ἐπαύσατο πολυειδῶς τὰς Μούσας θεραπεύουσα καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν ἑαυτῆς τέκνων σωτηρίας καὶ εὐδαιμονίας μεριμνῶσα, εἰς τοὺς μακαρίους ἐκείνους ἱεροφάντας καὶ θεράποντας τῶν Μουσῶν, οἵτινες οὔτε χρημάτων φειδόμενοι, οὔτε κόπων, μετὰ ἀκνοτάτης δὲ προθυμίας ἀγωνιζόμενοι καὶ μοχθοῦντες, συνετέλεσαν οὐ σμικρὸν εἰς τὴν συντήρησιν ταύτης.

Ἄν ὁ Ἑλληνισμὸς εὐγνωμοσύνην καὶ χάριτας δικαίως ἀνομολογῇ πρὸς τὰς σχολὰς ἐκεῖνας, αἵτινες παραλαβοῦσαι ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῶν τὰ ἀμαθῆ ἐκεῖνα μειράκια, ἐδίδαξαν καὶ κατέστησαν αὐτὰ σωτῆρας τῆς πατρίδος των, πολὺ μᾶλλον ὀφείλει εὐγνωμοσύνην καὶ σεβασμὸν εἰς τὴν γενάραν ταύτην Σχολῆν, ἣτις ὡς φιλόστοργος μήτηρ παραλαβοῦσα καὶ νῦν εἰσέτι παραλαμβάνουσα τοὺς δυστυχεῖς ἀπόρους τῆς Ἀνατολῆς νέους, καθιστᾷ αὐτοὺς ἄνδρας ἱκανῶς μεμορφωμένους καὶ δυναμένους συν-